

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1138

05.01.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 4

Kapittel to Politisk aktivist

Min første kveld i fedrelandet

Det var min aller første dag i det gamle landet. Jeg var sammen med en av mine aller første kontakter i motstandsbevegelsen. Han het Walter. Vi gikk en tur på et jorde. Det var en stjerneklar natt. Jeg falt ned på knærne, bøyde meg ned, plukket opp en håndfull jord og kysset forsiktig jorden i fedrelandet.

Senere uttalte han disse ordene:

Vi kommer fra ingenting

Og vi er ingenting.

Men vi er der!

Walter var en erfaren frihetskjemper. Han hadde blitt arrestert mer enn én gang av kommunistene. Likevel nektet han å kaste inn håndkleet.

Han var ingen velutdannet mann. Han var heller ikke velstående. Toalettet hans var et utedo. Kjøkkenkomfyren var den eneste oppvarmingsmuligheten. Jeg husk-

er at jeg satt der sammen med familien hans og klappet datterens svarte katt som het "Me Lady". Det minnet meg om min fars historie om sin barndom i et hus med samme oppvarmingssystem.

Det positive var at en av vennene hans, som også var en gammel SA-mann, hadde en vingård! Vinen vi kjøpte der, kom i en flaske uten etikett, men den smakte godt og var billig. Jeg tok ofte med meg noen flasker når jeg besøkte Hans nord i Schleswig-Holstein. (Jeg kalte det betaling for at kona hans vasket klærne mine!) Jeg kjøpte "Korn" (klar whisky) eller rom der og tok det med tilbake til Walter.

Dessuten var alle tallerkenene og alt sølvtøyet originalt fra Det tredje riket, komplett med ørn og hakekors. Det fikk maten til å smake ekstra godt! Pengeverdien ville vært betydelig for en samler i dag.

Jeg husker også de andre i den lille kretsen vår. Manfred, Horst, Willi, Katja og Albert i USA. De spilte alle en viktig rolle i utviklingen av NSDAP/AO-konseptet. Jeg har fortsatt det vakre fargebildet av Føreren som jeg fikk av Katjas venninne, en SS-enke.

Horst introduserte meg for en sympatisk politisjef.

Willi ga meg uforvarende en kompliment da jeg en gang gjorde ham sint og han kalte meg en "Saupreuß". Min mors pikenavn var Preuss. Jeg er faktisk prøyssisk.

En sykehusansatt spurte en gang Albert hvorfor han løy om at han var veteran. Veterankontoret hadde ingen opplysninger om ham. Han hadde faktisk ikke løyet. Han var faktisk veteran: Ikke fra USA, men fra Waffen-SS.

Et nytt konsept

Da jeg reiste gjennom det gamle landet, så jeg ofte motstandsparoler i form av graffiti. Men det var umulig å måle bevegelsens styrke. Det var også umulig for sympatisører å etablere kontakt og slutte seg til motstandsbevegelsen. Risikoen for å bli arrestert var svært høy.

Jeg utviklet et nytt konsept. Og, enda viktigere, jeg satte det ut i livet. På denne tiden var jeg fortsatt tenåring.

En utenlandsk organisasjon med base i et fritt land skulle forsyne motstandsbevegelsen med profesjonelt produserte trykksaker. Den skulle ha en enhetlig kontaktadresse i det frie landet. De som henvendte seg, fikk tilsendt gratis prøveeksemplarer av trykksakene og et eget unikt "Kenn-Nummer" til bruk i fremtidig korrespondanse i stedet for sitt egentlige navn og adresse. På denne måten ble identiteten deres beskyttet i tilfelle posten senere ble avlyttet.

Etterforskeren som ble aktivist, rekrutterte sine egne celledømmer. Eller forble en "ensom ulv". Han mottok jevnlig små forsendelser fra oss. Disse ble ganske

enkelt sendt fra flere steder og godt kamuflert. Hver forsendelse inneholdt et "kvitteringsskjema" som mottakeren fylte ut og returnerte til oss. Hvis vi ikke fikk disse skjemaene, antok vi at noe hadde gått galt og stanset forsendelsene.

Større "cellenettverk" krevde mye større mengder. De ble forsynt på en annen måte. Det ble organisert storstilte "smugleroperasjoner". Disse var svært vellykkede. De samlede tapene av menn og materiell forble ekstremt lave gjennom flere tiår.

NSDAP/AOs fødsel

Da jeg kom tilbake til USA, grunnla jeg en ny organisasjon basert på dette nye konseptet. Den er kjent som NSDAP/AO.

Vi trykket umiddelbart opp 1 000 hakekors-klistremerker og sendte dem med flypost til gamlelandet. De kom akkurat i tide. Ett av dem ble vist på TV i beste sendetid, klistret på en valgplakat for Willi Brandt.

Mange amerikanere er ikke klar over dette, men selv diktaturer avholder ofte "valg", noen ganger til og med flere "partier". Men det er fortsatt en bløff. Og en klønete bløff i tillegg. I motsetning til for eksempel i land som USA i dag.

Trykkeren var en gammel Rockwell-aktivist, George Adam Link. Han kommenterte at han skulle ønske det hadde vært 10 000 klistremerker. Jeg ble sjokkert. Hvordan skulle vi kunne betale for så mange? Men ett år senere hadde vi et gjennomsnittlig opplag på 100 000 på et blunk! På det tidspunktet hadde det tredje nummeret av tidsskriftet vårt, *NS Kampfruf*, på morsmålet blitt utvidet til tabloidformat på avispapir. Vi eide også to trykkpresser for mindre oppdrag.

Denne ekspansjonen skyldtes i stor grad hjelp fra allierte amerikanske organisasjoner!

Jeg lærte snart at det finnes to typer ideelle organisasjoner. Den *første typen* ser på andre ideelle organisasjoner som allierte i en felles sak. Disse allierte hjelper hverandre. Den *andre typen ser på andre ideelle* organisasjoner som konkurrenter om de samme givene. De prøver aktivt å sabotere for hverandre. Dessverre er den andre typen ofte flinkere til å samle inn penger. Det er det eneste de gjør. Den første typen konsentrerer seg om konkret arbeid for saken.

To år senere grunnla vi et engelskspråklig nyhetsbrev for våre amerikanske sympatisører. Dette ble etter hvert også utvidet til en tabloidavis på avispapir. Begge avisene utkom i dette formatet i over et kvart århundre. (Så gikk vi over til nyhetsbrevformat før vi gikk over til kun å publisere på nettet. Papirutgaven var begrenset til bokproduksjonen, som ble kraftig utvidet).

Til å begynne med hadde jeg en fulltidsjobb ved siden av. Jeg donerte både lønn

og fritid til "babyen" min. Senere måtte jeg bare jobbe deltid. Til slutt kunne jeg klare meg på biinntekten min og ellers jobbe fulltid for "babyen" min.

En dag kom en frivillig i en annen ideell organisasjon, Don i Canada, med et forslag: *Dere burde selge ting! Vi gjør det og tjener mye mer penger på den måten enn gjennom abonnerement!*

Vi prøvde det. Det fungerte. Alle var fornøyde. Dette var i hvert fall begynnelsen på mitt livslange forhold til *postordre*.

Dette frivillige arbeidet gjorde meg bedre i stand til å *organisere og håndtere mennesker*.

Å jobbe med frivillige er noen ganger ganske utfordrende, både i positiv og negativ forstand. Forholdet er unikt. En arbeidsgiver kan gi en ansatt sparken. En militær offiser kan arrestere eller til og med henrette en underordnet.

Venner og kolleger

Min egen nystartede ideelle organisasjon betjente en svært liten og spesialisert nisje som lenge hadde vært ledig. Ryktet spredte seg raskt. Utmerkede medarbeidere meldte seg snart til tjeneste. De var imponert over det sentrale konseptet mitt og min innsats for å gå fra teori til virkelighet. Disse dedikerte, hardbarkede lojalistene var ofte på alder med mine foreldre og til og med mine besteforeldre. Her var det ingen "generasjonskløft"! Vi ble raskt gode venner.

Blant disse ubesungne heltene av samfunnsengasjement finner vi:

En journalist fra 1920-tallet. Hans hadde flyktet fra hjemmet sitt da kommunistene invaderte landet mot slutten av andre verdenskrig.

En annen flyktning fra samme område. Erich hadde kjempet i den tyske hæren under første verdenskrig. Deretter emigrerte han til USA og ble amerikansk statsborger. Innkallingskommisjonen visste at han hadde vært medlem av tysk-amerikanske Bund, og spurte om han ville kjempe mot Hitler. Svaret hans: *Hvis Hitler invaderer USA, vil jeg naturligvis forsvare landet*. Sammen med andre likesinnede tilbrakte han hele krigen med å grave hull i en leir i USA. Mens de gjorde dette, sang de tyske krigssanger. På slutten av krigen fikk han avskjed i nåde.

Min sekretær og høyre hånd står imidlertid definitivt øverst på listen. Gretchen ble en av mine første og mest verdifulle medarbeidere. Jeg snakket med henne på telefon *daglig* i flere tiår.

Her er historien hennes.

Hennes gamle Bund-familie hadde bodd i Amerika i over hundre år, men snakket fortsatt morsmålet hjemme og bevarte sin hellige etniske arv. Hun var det

eneste familiemedlemmet som fortsatt var i live.

Da andre verdenskrig brøt ut, vendte moren seg mot sin egen sønn og sa: *Hvis du kommer hjem i en brun amerikansk uniform, skyter jeg deg!*

Da denne sønnen senere fortalte dommeren at han nektet å delta i *Roosevelts for-bryterske angrepskrig mot det tyske folket*, ble dommeren hvit i ansiktet og løp ut av rommet uten å si et ord. Han tilbrakte krigsårene i fengsel som militærnekte.

Etter Tysklands kapitulasjon satte hun seg ned på et jernbanespor. Mens hun ventet på døden, begynte hun å tenke. Kanskje hun en dag ville kunne gjøre noe verdifullt hvis hun holdt seg i live. Det gjorde hun så absolutt!

Akkurat som meg hadde hun jobbet frivillig i andre organisasjoner. Hun opplevde dette arbeidet som meningsfylt, men ikke helt tilfredsstillende. Det endret seg da hun fant oppstartsbedriften vår.

Det gikk flere år før jeg hørte henne snakke engelsk for første gang. Hun sa *Fill 'er up!* til en bensinstasjonsansatt da hun stoppet for å *fylle* bensin på vei hjem fra flyplassen.

Denne skrupelige, men knallharde bondejenta bodde i et hus fra pionertiden med original peis, håndpumpe for vann og utedo. Om natten minnet hun besøkende om å passe seg for Copperheads på vei til utedoen.

Hun hadde ikke noe imot den store svarte slangen som bodde mellom veggene. Den spiste gnagere. Mus hadde ødelagt to av bilene hennes ved å klatre inn i motoren mens den fortsatt var varm om vinteren.

Hjemmet hennes var så isolert at kattene som bodde i låven ble innavlet og sterile. Da selv de unge, voksne kattene begynte å forsvinne en etter en, tenkte hun at det sannsynligvis var en stor ugle som sto bak. Huset lå midt i skogen ved enden av en lang grusvei. Det hendte at et tre falt ned og blokkerte veien. Hun ryddet det vekk med en øks.

Hun kjøpte alltid en bil som satt høyt over bakken, slik at det var mindre sannsynlig at den kjørte seg fast i hjulsporene på grusveien.

Livsfilosofien hennes var enkel: *La hjertet fortelle deg HVA du skal kjempe for, og hjernen fortelle deg HVORDAN du skal kjempe for det!*

* * * * *

En frivillig som er både pålitelig og dyktig er gull verdt! En kollega sa det slik: *De som KAN gjøre noe, VIL ikke gjøre det. Og de som VIL gjøre noe, KAN ikke gjøre det.*

For å kunne utnytte de frivillige fullt ut er det ofte nødvendig å ta hensyn til både deres sterke og svake sider. Gretchen nektet for eksempel blankt å ta i bruk en datamaskin. Hun brukte en eldgammel manuell skrivemaskin.

Dette kan resultere i en ganske bisarr metodikk, arbeidsflyt og organisasjonsstruktur. I alle fall begynte mine organisatoriske ferdigheter å utvikle seg.

Jeg hadde daglig telefonkontakt med kolleger spredt over hele Amerika og Europa. Men det var ikke uvanlig å gå flere år uten å se hverandre ansikt til ansikt. Naturligvis gledet vi oss veldig til slike møter! Jeg husker spesielt én hendelse. Det var min første tur til Sverige. Da en vakker, ung kvinne åpnet døren, tenkte jeg at det sannsynligvis var datteren til kollegaen min. Jeg krysset fingrene. Men lykken var ikke med meg. Hun var kjæresten hans! I motsetning til de fleste av kollegene mine på den tiden var han på min egen alder.

Da jeg var i tjueårene, var jeg allerede en ganske kompetent administrator, i hvert fall etter standarden for små ideelle organisasjoner. Noen hadde et lite antall heltidsansatte, mens andre bare hadde frivillige medarbeidere. Jeg jobbet med begge typer.

**NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!**

Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk

Hundrevis av bøker på mange språk

Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info